

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 04 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie VI Wydział Rodzinny i Nieletnich
w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Maciej Wisz

po rozpoznaniu w dniu 04 maja 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z wniosku P R

z udziałem W S

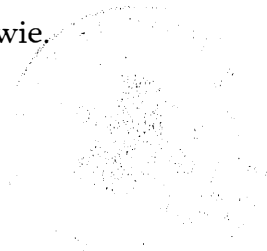
o ustalenie kontaktów

na skutek zażalenia wnioskodawcy P R z marca 2023 r. na

postanowienie z stycznia 2023 r. w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie

postanawia:

1. na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, a mianowicie, czy art. 15z^zs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych jest zgodny z art. 45 ust. 1, art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.
2. na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ Kodeksu postępowania cywilnego zawiesić postępowanie w sprawie.

Powyższa sytuacja rodzi pytanie o zgodność art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych z art. 45 ust. 1, art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

W art. 45 ust. 1 Konstytucji RP ustawodawca konstytucyjny ustanowił, przysługujące każdemu, prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Konstytucyjne prawo do sądu obejmuje prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy. Ustrój ten obejmuje: niezależność sądów, niezawisłość sędziów oraz ich bezstronność. Ustawodawca zwyczajny w art. 741 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego zawarł normę, przewidującą kolegialne rozpoznawanie zażalenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia – ma je rozpoznawać sąd, który wydał zaskarżone postanowienie, w składzie trzech sędziów. Ma to w założeniu gwarantować większą niezależność i bezstronność składu orzekającego. Tym samym uznać należy, że art. 741 § 2 k.p.c. jest uszczegółowieniem na poziomie ustawy zwykłej, konstytucyjnej zasady prawa do sądu. Tymczasem art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych przewiduje, że w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego, z wyjątkiem spraw rozpoznawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawiłość lub precedensowy charakter sprawy. Tym samym, ustawodawca uznał, że gwarancje rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd dla strony postępowania mogą być słabsze w czasie trwania stanu epidemii lub zagrożenia epidemicznego niż poza tymi stanami. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane (...) tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego

bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Wątpliwości budzi fakt, czy osłabienie gwarancji prawa do sądu, nałożone w ustawie, której *ratio legis* była ochrona zdrowia publicznego, było konieczne dla ochrony tegoż zdrowia, zwłaszcza w kontekście innych działań państwa, wprowadzonych tą ustawą, które pozwalały ograniczyć rozprzestrzenianie się wirusa COVID-19, także w sądach, bez naruszania praw jednostki.

Nadto zauważyć należy, że z zasady demokratycznego państwa prawnego, uregulowanej w art. 2 Konstytucji RP, wywodzone są zasady prawidłowej (przyzwoitej) legislacji, które nakazują, aby przepisy formułowane były w sposób poprawny, jasny i precyzyjny, zwłaszcza wówczas, gdy dotyczą praw i wolności jednostki. W analizowanym przypadku, znaczne wątpliwości wzbudza fakt, że przepis, którego dotyczy pytanie prawne, został ustanowiony w akcie prawnym, mającym charakter epizodyczny. Ma on mieć zastosowanie w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich. Terminu wystąpienia zdarzenia przyszłego (upływ 1 roku od zakończenia stanu epidemii albo zagrożenia epidemicznego) nie można ustalić w sposób niebudzący wątpliwości. Tym samym, nie jest do końca jasne, do kiedy ma, w założeniu ustawodawcy, obowiązywać norma, przewidująca słabsze gwarancje dla strony postępowania (rozpoznawanie zażalenia w składzie jednoosobowym), a kiedy przywrócona ma być norma, przewidująca mocniejsze gwarancje (rozpoznawanie zażalenia w składzie trzyosobowym). Nie bez znaczenia jest tu fakt, iż obowiązywanie stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego wynika z aktów niższego szczebla niż ustawa, mianowicie z rozporządzeń Ministra Zdrowia. W tym miejscu po raz kolejny należy przywołać art. 31 ust. 3 Konstytucji, stanowiący, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie.

Powyższe rozwiązania wskazują na poważne wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-

19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Wątpliwości mają w sprawie niniejszej kluczowe znaczenie, gdyż nie jest jasne, w jakim składzie Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy winien rozpoznać zażalenie uczestnika postępowania.

W tej sytuacji, należało zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, natomiast toczące się postępowanie zażaleniowe, zawiesić na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c.

